

[**Sonja Mikkelsen**]

Det var jo overraskende tale fra både Venstres og De Konservatives ordførere. Så sent som i 1992 – ganske vist i regeringsposition – var de to partier med til at stemme dette forslag ned. I december 1992 fremsatte de to partier sammen med to partier, der nu sidder i regering, et ændringsforslag, der indebar, at man faktisk fik offentlige repræsentanter som bestyrelsesmedlemmer i forsikringsselskaberne, og det var selvfølgelig inspireret af, at der var et flertal i Folketinget, der syntes, at det var en god idé.

Nu vil jeg gerne spørge både hr. Kirkegaard og fru Pia Larsen, om man ikke mener, det er rimeligt at vedstå de holdninger, man tidligere har tilkendegivet, bl.a. ved afstemninger her i salen.

(Kort bemærkning).

Pia Larsen (V):

Først finder jeg det nødvendigt at understrege, at da lovforslaget i sin tid blev vedtaget første gang, stemte Venstre imod, og vores holdning er ikke ændret. Grunden til, at vi tidligere har været forbeholdne med hensyn til, om vi ville stemme for eller imod Fremskridtspartiets forslag, var, at vi følte, at området var for dårligt belyst. Derfor ville vi – som jeg sagde i min ordførertale før – gerne afvente nogle undersøgelser og se, hvordan sagerne stod nu. Disse undersøgelser har, som jeg sagde, ikke bidraget til nogen særlig opklaring, og derfor vil vi nu fastholde vores oprindelige holdning.

Med hensyn til de offentligt udpegede bestyrelsesmedlemmer i forsikringsselskaberne var vores holdning den, at enten skulle de være der over hele linjen, eller også skulle de ikke være nogen steder – primært ikke nogen steder.

(Kort bemærkning).

Sonja Mikkelsen (S):

Det er korrekt, at da loven om offentlige repræsentanter i bankers og sparekassers bestyrelser oprindeligt blev indført, var det imod Venstres og De Konservatives stemmer. Men da det lovforslag, som vi her har til behandling, og som jo er en genfremsættelse, sidste gang var til behandling i folketingssalen, nemlig i januar 1992, stemte hverken De Konservative eller Venstre for forslaget. Det burde man jo så have gjort i konsekvens af den holdning, som fru Pia Larsen her giver udtryk for.

(Kort bemærkning).

Kirkegaard (KF):

Der er ingen tvivl om Det Konservative Folkepartis principielle holdning til dette spørgsmål. Som jeg gjorde rede for for et øjeblik siden, stemte vi imod bestemmelsen i 1974. Da vi havde førstebehandlingen af fru Kirsten Jacobsens forslag for nogle måneder siden – det tilsvarende forslag, dog med den modifikation, som jeg omtalte for et øjeblik siden – gav vor daværende ordfører også udtryk for denne principielle opfattelse. Og der er ikke sket noget som helst siden da, der kunne tælle i modsat retning.

Derfor er vi i dag kommet til den konklusion efter at have drøftet sagen, at vi nu er parate til at tage skridtet fuldt ud og afskaffe ordningen med de ministerudpegede repræsentanter. Vi tror simpelt hen ikke på nytteværdien af den, og når vi har den opfattelse, skal vi selvfølgelig også give udtryk for den her i folketingssalen.

At man så i en regeringsposition, selv om man har en principiel holdning, kan blive fedtet ind i et eller andet kompromisforsøg, skal ikke forhindre, at vi nu i den position, vi har i øjeblikket, kan gøre klart rede for vores principielle holdning, som altså er uændret.

Rahbæk Møller (SF):

Fra SF's side kan vi ikke støtte lovforslaget. Nu har vi netop indført offentlige repræsentanter i forsikringsselskaber, og så ville det være helt ulogisk, hvis vi umiddelbart efter pillede dem ud af pengeinstitutterne.

Men når det er sagt, skal jeg også sige, at vi jo hele tiden har ment, at disse offentlige repræsentanter burde bruges bedre. Jeg var glad for at høre ministerens tale, for det lød, som om han også er inde på de tanker, og ligesom den nuværende minister blev jeg da glad, da hans forgænger tog det skridt at indkalde til et seminar med repræsentanterne. Det var dog en begyndelse til at bruge dem aktivt, og jeg håber, at denne linje kan fortsætte; sådan forstod jeg også ministerens tale.

Samtidig vil jeg også sige, at det ikke kun er et spørgsmål om, hvilke pligter man pålægger dem, det er også et spørgsmål om, hvem man vælger. Og dér har jeg bestemt ikke været tilfreds med den hidtidige praksis. Den forhenværende minister blev berygtet for at udnævne sine politiske venner, herunder ikke mindre